

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด

สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๐

(บ้านตรางสวย) - อำเภอปรางค์กู๋ - บรรจบทางหลวง

จังหวัดหมายเลข ๒๒๓๔ (บ้านพอก)

พ.ศ. ๒๕๒๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

เป็นปีที่ ๓๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัดสายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๐ (บ้านตรางสวย) - อำเภอปรางค์กู๋ - บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๒๒๓๔ (บ้านพอก)

ในท้องที่อำเภอชุมขันธ์ และอำเภอปรังคัง จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งได้
กระทำการสำรวจที่ดินต้องเวนคืนบางส่วนเสร็จแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และข้อ ๑๘ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนด
แนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงแผ่นดิน
หมายเลข ๒๒๐ (บ้านตรงสวาย) – อำเภอปรังคัง – บรรจบทางหลวง
จังหวัดหมายเลข ๒๒๓๔ (บ้านพอก) พ.ศ. ๒๕๒๖”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ แนวทางหลวงที่จะสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยก
ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๐ (บ้านตรงสวาย) – อำเภอปรังคัง –
บรรจบทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๒๒๓๔ (บ้านพอก) อยู่ในท้องที่อำเภอ
ชุมขันธ์ และอำเภอปรังคัง จังหวัดศรีสะเกษ มีส่วนกว้างของแนวทาง
หลวงสองร้อยเมตร

มาตรา ๔ ให้อธิบดีกรมทางหลวงเป็นเจ้าของหน้าที่ผู้ดำเนินการตาม
พระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตติยสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เพื่อประโยชน์ในการสร้างทางหลวงจังหวัด สายแยกทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๒๒๐ (บ้านตรางสวย) - อำเภอปรังคู้ - บรจอบทางหลวงจังหวัด หมายเลข ๒๒๓๔ (บ้านพอก) ในท้องที่อำเภอชุมขันธ์ และอำเภอปรังคู้ จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งได้กระทำการสำรวจที่ตอวงดินบางส่วนเสร็จแล้ว แต่ยังไม่พร้อมที่จะออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ สมควรกำหนดแนวทางหลวงที่จะสร้างไว้ก่อนตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้